

Στο καινούργιο κομψό της θέατρό της στην περιοχή του Νέου Κόσμου, η χαλκέντερη Μαίρη Βιδάλη ανεβάζει ως εναρκτήριο έργο τον «Γλάρο» του Τσέχωφ και το αποτέλεσμα τη δικαιώνει. Η σκηνοθεσία του έμπειρου Γιάννη Μόρτζου εμπιστεύεται τη διπλή δομή του έργου, δεν εκβιάζει το κωμικό και το δραματικό στοιχείο που συνυπάρχουν, αγγίζει μόλις το κείμενο διακριτικά, ώστε να αναδυθούν οι χαμηλότονοι, γλυκόπικροι ήχοι του, στην καλή, δοκιμασμένη, ανθεκτική μετάφραση του Λυκούργου Καλλέργη. Οι ρόλοι, σχεδιασμένοι ορθόδοξα βγαίνουν σωστά και μετρημένα, χωρίς εντυπωσιακά εφέ και ψευτομοντερνισμούς.

Η Μαίρη Βιδάλη ως Νίνα με το χάρισμα της απλότητας και της φυσικότητας δίνει, σωστά,

μια λάμψη ωχρού χαλκού στον ρόλο και με μια ώθηση τον πάει στο πολύ δυνατό, γεμάτο, χρωματισμένο συναισθηματικά φινάλε. Η Νίτα Παγώνη συνδυάζει αρμονικά στο πρόσωπο της Αρκάντινα το ψυχρό και το θερμό. Ως Τρέπλιεβ ο νεαρός Τάσος Πολιτόπουλος, με δύναμη, ουσία και ευαισθησία, είναι η ευχάριστη έκπληξη της βραδιάς. Ο Οδυσσέας Σταμούλης δίνει έναν άκρως ενδιαφέροντα, έξω από τα καθιερωμένα, νέο στην ηλικία Τριγκόριν. Η ταλαντούχα Μαρία Μαλούχου, επίσης νεότατη, δίνει τη Μάσα με το τεκμήριο της ηλικίας και,

σωστά, χωρίς να την πρωοποιεί. Ο Σόριν του εμπιρότατου Πάνου Νικολαΐδη, με βάθος ψυχής. Έγκυρη και ουσιώδης η Πωλίνα της Τζένης Κολλάρου. Ο Σαμπράγιεβ του Νίκου Κικίλα «γράφει». Ο Τέλης Ζώτος, Ντορν, θετικός. Ο Δημήτρης Γιαννακόπουλος ανταποκρίνεται στις σωματικές προδιαγραφές του Μεντβεντένκο (=εξημερωμένη αρκούδα) και το ωραίο τραγούδι της Ρωξάνης Σαπούνοβα που την αδικεί το κοστούμι, ένα κέρδος.

Τα σκηνικά (Σεμίραμις Μοχοβάκη), η ζωντανή μουσική (Απόστολος Κέντρας) και οι φωτισμοί (Γιώργος Δανεσής) στηρίζουν την παράσταση.

Κριτική ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ
Η ΑΥΓΗ 7/11/10